

билъ започналъ да се движи отъ висината право къмъ кжщурката на злочестия водачъ.

Народътъ, който не знаелъ причината за ледниковото движение, единодушно казалъ, че Господъ иска да накаже престжпника за миналото злодѣяние.

Самъ Улрихъ забелѣзалъ застрашаващата го опасностъ.

Той видѣлъ какъ купъ борови трупе се превивали и завличали подъ натиска на ледоветѣ; редица бѣли пирамиди плъзнали по зеленѣющитѣ се нѣкога храсти.

Често се случвало, щото нѣкой по-якъ боръ да се прекърши отъ леда всрѣдъ нощната тишина, та да изпращи като топовенъ гърмежъ, при силенъ трѣсъкъ и пукотъ, а нѣкога ледътъ се свдичалъ съ хучения и бучения, като да се събарятъ планини и скали.

Малко по малко бавноструящиятъ се водопадъ отъ тежки ледени кжсове отнелъ отъ Улриха орѣховитѣ му дървета, а после бавно година по-година покривало почти цѣлото му и безъ това бѣдно жилище.

Обезумѣлиятъ отъ мжка нещастникъ се принудилъ да продаде козитѣ си.

Като останалъ и безъ тѣхъ, той събралъ последнитѣ си парици и купилъ единъ алпийски рогъ, съ който много изкусно забавлявалъ пжтниците, които му давали по нѣкоя пара.

О, какво жалко сжществуване било това! И когато се връщалъ вечеръта изъ пуститѣ пжтища, съ разбити отъ умора гърди, и влизалъ въ кжщи мраченъ, горкиятъ просекъ неочаквалъ да бжде посрещнатъ съ засмѣния погледъ на вѣрната си другарка Мария.

На много пжти ледникътъ спиралъ да се свдича,